

A szigorú, de igazságos tanár úr Levél a 70 éves Blaskó Béla professzorhoz

Tisztelt Professzor Úr, kedves Barátom!

A megszólítás duplázása nem véletlen. Hiszem, hogy a tisztelet és a barátság e helyen nem csupán megfér egymás mellett, hanem kifejezi azt az érzésemet, amit már elég régóta hordozok magamban veled kapcsolatban. Mindig és mindenütt óriási tisztelettel szólok rólad, mert az a pálya, amit te befutottál az elmúlt 70 esztendőben, az tiszteletet követel mindenkitől, aki igazán ismer téged. Én pedig bátran kijelenthetem, jól ismerlek téged. A barátsághoz, mint tudjuk, mindenféleképpen legalább két ember kell. Jelen esetben te és én, amely két szó grammatikailag a „mi” személyes névmással is helyettesíthető. Bizonyos vagyok benne, hogy te sem tiltakozol az ellen, hogy ha kijelentem, mi barátok vagyunk. És talán azt sem túlzás részemről kimondani, hogy mi jó barátok vagyunk.

Én nem hiszek a spontán és véletlen barátságban. Viszont elfogadom a pszichológiának azt a tézisé, hogy a barátság létrejöttének okai igencsak mélyen gyökereznek, valahol az emberi belsőben keresendők. Az azonos hullámhossz nem jelent ugyan kizárólagosságot, de az feltétlenül szükséges, hogy némely dologban hasonlítsunk egymáshoz. Ide idézhetném akár Mérő László egyik könyvének címét is, hogy miről szól e levél: *Mindenki másképp egyforma.*

Miben is hasonlítunk mi egymáshoz? Az első, és ami kronológiailag is meghatározó, hogy mi a hivatásunkban is sok egyezőséget és hasonlóságot mutatunk. Igen, valóban a hivatásunk hozott össze minket, a főiskola elvégzését követően te és én is az oktatást választottuk hivatásunknak. Sőt, mind a ketten a bűnügyi tudományok rejtelmait kutattuk, és amikor már egy szemerkényi mértékben meg is tanultuk és elsajátítottuk e tudományterület ismeretanyagát, elkezdtünk tanítani a Rendőrtiszti Főiskolán.

A második, amiben ugyancsak kisebb-nagyobb hasonlóságot mutatunk, az a vidámság, a derű és a móka. Mint azt mindketten jól tudjuk, a vidámság, a móka az komoly dolog. Kevés ilyen emberrel találkoztam életem során, aki olyan komolyan veszi a tréfát, a vidámságot, a mókát, mint te. Ma már azt is tudom, hogy nálad nem csupán a személyes kapcsolataidban van jelen a tréfa, hanem a hivatásodban, a nevelő-oktató munkádban is. A katedrán nálad

a tréfa, a vidámság nem cél, hanem eszköz, mégpedig a hallgatói figyelem folyamatos fenntartásának eszköze. Ez csak a mesterprofesszorok sajátja. És te birtoklod ezt mesterfogást.

Ahhoz azonban, hogy a szakmai barátságunk mellett a személyes barátságunk keletkezésének okát megtaláljuk, sokkal mélyebbre kellene ásunk. Tényként szögezhetem le, hogy már megismerkedésünk pillanatában is valamiféle haverság jeleit vettem észre a kommunikációnk során. Talán ennek tulajdonítható, hogy nem sokkal később már a házad pincéjében sörözgettünk, és a pingpongasztal mellett kötöttünk ki. Nagyon csúnyán elvertél az első szettben. A másodikban már engedté egy kicsit engem is „játszani”. Mint amikor a tanár a diáknak megsimogatja a buksiját: nem is vagy te olyan buta gyerek. A botlásaimon igencsak jót nevetgélünk, a humor majdnem kidöntötte a pince falát. Ezt követően többször volt szerencsém zeneszereteted mértékét is megtapasztalni otthonodban, a szintetizátor mellett ülve egyik ámulatból a másikba estem. E beszélgetéseink során ismerhettem meg, hogy a repülés is legalább olyan szenvedélyed, mint a zenélés vagy a pingpongozás. Azt azonban a mai napig sem tudom megfejtetni, hogy miként lakozhat egy emberben ennyiféle tehetség, és azok ilyen szintű gyakorlása.

Visszatérve a megszólításban említett tiszteletre. A fentiekén túl már csak azért is megillet téged a tisztelet, mert a főiskolai, illetve az egyetemi tanárok közül igencsak keveseknek van olyan tekintélyen alapuló tisztelete a hallgatók előtt, mint neked. Nekem szegezhető okszerűen a kérdés, hogy ezt honnan veszem. Egyszerű lenne a kérdésre azzal válaszolni, hogy ezt mindenki tudja rólad. De honnan tudom én? Azon túl, hogy közvetlen kollégáid, ismerőseid is ezt állítják, én a volt tanítványaidtól hallottam és hallom nap mint nap. A vezetőképzés tréningjein részt vevő vezetők és leendő vezetők, amikor a tekintély kerül terítékre, szinte valamennyien a te nevedet említik arra a kérdésre válaszul, hogy a jelenlévők életében ki az, akinek előttük nagy tekintélye van. Okszerűen következik e fejtegetésből a kérdés, hogy miből ered ez a tekintélyen alapuló tisztelet. A tanítványidtól kapott érvek mellett én azt hiszem, hogy e kérdésre talán Antoine de Saint-Exupéry egyik mondatával lehet a legjobban megfelelni. „A tekintély legelső alapja az értelem – mondta a király... Azért van jogom engedelmisséget követelni, mert észszerűek a parancsaim.”

A tréningeken és a továbbképzéseken részt vevők szinte minden alkalommal elmondták rólad, hogy azért is nagyon tiszteltek, mert bár soha nem tapasztalt szigorral kérted tőlük számon a büntetőjog anyagát, de következetesen igazságosan osztottad az elégtelen osztályzatokat. Ez volt az a momentum, hogy olyannyira megtanulták az anyagi büntetőjogot, hogy évekig, évtizedekig a gyakorlatban ebből táplálkoztak. Kegyetlenül szigorú volt Blaskó tanár úr a tantárgyi követelményeiben, de mindenkit és mindenkor rászorított a folyamatos, komoly

tanulásra – mondták a volt tanítványaid. Úgy gondolom, egy tanárembernek ez a legnagyobb elismerés, amit kaphat az életében. És ez azért alakulhatott így, mert érezted, és napjainkban is érzed, hogy felelősséggel tartozol a hallgatóknak, sőt tudtad, hogyha nincs tekintélyed a hallgatók előtt, akkor nem figyelnek rád, nem fogadnak el. E tekintély és tisztelet csak akkor van meg, ha jelen van a tanárnál a szakmai tudás, a felkészültség, a kiváló előadókészség, a következetesség és az igazságosság. E kompetenciák megléte miatt válhattál a legrespektábilisabb személlyé tanítványaid körében.

Kedves Béla!

Köszönöm neked, hogy közel 40 esztendőn keresztül barátodnak hívtál, és még ma is az lehetek. Köszönöm azt is, hogy amikor a Rendőrtiszti Főiskola vezetésénél rám bízta, te rögtön megértetted és támogattad a praxisorientált képzés fontosságát, segítettél a négyéves képzés tantervének elkészítésében, az értelmiségi létre történő felkészítő program kimunkálásában. Ezért a mindkettőnket jellemző vidámsággal és örömmel gondolok vissza az elmúlt 40 év közös pillanataira, óráira, éveire. Ezért is hálás maradok neked érte egész életemben.

Tisztelt Tábornok Úr, kedves Béla!

Hetvenedik születésnapod alkalmából kívánok neked hosszú, boldog, egészségben eltöltendő éveket, alkotókedvet, és mindezek előtt további sok-sok mosolyt, derűt és vidámságot!

*Dr. Dános Valér ny. r. vezérőrnagy
egyetemi magántanár
Belügyi Szemle – főszerkesztő*